

Tłumaczenie tej strony zostało wygenerowane za pomocą tłumaczenia maszynowego [\[Link\]](#). Tłumaczenia maszynowe mogą zawierać błędy potencjalnie zmniejszające zrozumiałość i dokładność; Rzecznik Praw Obywatelskich nie ponosi odpowiedzialności za jakiegokolwiek rozbieżności. Aby uzyskać najbardziej wiarygodne informacje i pewność prawną, należy zapoznać się z następującymi informacjami wersja źródłowa na angielski, do której odnośnik znajduje się powyżej. Więcej informacji można znaleźć w naszej [polityce językowej i tłumaczeniowej](#) [\[Link\]](#).

Decyzji w sprawie 603/2008/OV - Zarzut niezastosowania działań następczych w odniesieniu do naruszenia dotyczącego konkursu architektonicznego

Decyzja

Sprawa 603/2008/OV - Otwarta 19/03/2008 - Decyzja z 15/02/2010

Skarżący jest architektem; w 1997 r. uczestniczył - bez powodzenia - w międzynarodowym konkursie architektonicznym związanym z dzielnicą europejską w Brukseli. Instytucją zamawiającą był Region Stołeczny Brukseli, który podpisał zamówienie ze zwycięzcą konkursu. Po złożeniu przez skarżącego w dniu 9 lutego 2001 r. pierwszej skargi dotyczącej naruszenia Komisja wysłała do władz belgijskich uzasadnioną opinię, w której stwierdzono, że Region Stołeczny Brukseli naruszył dyrektywę Rady 92/50/EWG odnoszącą się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi między innymi w odniesieniu do obowiązku zapewnienia anonimowości projektów oraz niezależności sądu konkursowego. Później, jeszcze w 2001 r., władze belgijskie przedstawiły Komisji szereg zobowiązań dotyczących przedmiotowego zamówienia. Ze względu na te zobowiązania Komisja zamknęła skargę dotyczącą naruszenia w kwietniu 2002 r.

W grudniu 2006 r. skarżący złożył do komisji drugą skargę dotyczącą naruszenia, twierdząc, że władze belgijskie nie dotrzymały swoich zobowiązań. W szczególności wskazał, że władze belgijskie dodały do zamówienia kolejne uzupełnienie (uzupełnienie nr 6).

W lutym 2008 r. skarżący zwrócił się do Rzecznika, twierdząc, że Komisja nie dołożyła starań, by władze belgijskie dokładnie przestrzegały swoich zobowiązań wynikających z uzasadnionej opinii z dnia 9 lutego 2001 r. i by ostatecznie rozwiązały umowę. W przedstawionej opinii Komisja argumentowała, iż jej dochodzenie nie dało podstaw do wyciągnięcia wniosku, że dodając uzupełnienie nr 6 władze belgijskie naruszyły swoje zobowiązania.

Po kontroli akt Komisji dotyczących naruszenia Rzecznik doszedł do wniosku, że przedmiotowe

uzupełnienie nie wprowadzało zmian, które byłyby sprzeczne ze zobowiązaniami władz belgijskich. Nie stwierdzono zatem przypadku niewłaściwego administrowania. Rzecznik odnotował jednakże, że sposób, w jaki Komisja przedstawiła skarżącemu zobowiązania władz belgijskich w 2001 i 2002 r. różnił się od opisu podanego w trakcie dochodzenia.

OKOLICZNOŚCI LEŻĄCE U PODSTAW SKARGI

1. W 1997 r. skarżący uczestniczył w międzynarodowym konkursie architektonicznym na dzielnicę europejską w Brukseli zatytułowanym „*Concours international d'Architecture – Aménagement de l'espace public dans le Quartier Européen de Bruxelles*”. Konkurs nosił również nazwę *Les sentiers de l'Europe*. Ten międzynarodowy konkurs został zorganizowany z inicjatywy Ministra Robót Publicznych Regionu Stołecznego Brukseli oraz Erkkego Liikanena, który był wówczas komisarzem europejskim. Region Stołeczny Brukseli i Unia Europejska wniosły po 50 % finansowania projektu. Société Centrale d'Architecture de Belgique (SCAB) powierzono całościową organizację konkursu, który został zorganizowany w dwóch etapach. W dniu 24 kwietnia 1998 r. SCAB ogłosiła wyniki konkursu, co doprowadziło do podpisania umowy ze zwycięskim oferentem (zwanym dalej „zwycięzcą”). Propozycja skarżącego zajęła trzecie miejsce. W dniach 5 czerwca, 16 czerwca i 8 lipca 1998 r. skarżący skierował pismo do komisarza Liikanena w sprawie wyniku.

2. W dniu 8 lipca 1998 r. skarżący złożył skargę w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego do Dyrekcji Generalnej XV Komisji (poprzedniczka Dyrekcji Generalnej ds. Rynku Wewnętrznego, DG MARKT). Jednym z zarzutów był fakt, że władze belgijskie naruszyły dyrektywę Rady 92/50/EWG regulującą koordynację procedur udzielania zamówień publicznych na usługi [1] (zwaną dalej „dyrektywą”). Głównym argumentem skarżącego był fakt, że kryteria oceny i skład jury konkursowego (zwanego dalej „przysięgą”) naruszyły ogólne zasady konkursu.

3. W dniu 21 września 1998 r. skarżący złożył skargę do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich (1021/1998/OV) przeciwko Radzie UE, Komisji Europejskiej i Parlamentowi Europejskiemu. Podniósł on, że dyrektywa i ogólne zasady konkursu architektonicznego zostały naruszone przez Unię Europejską jako instytucję zamawiającą oraz przez członków jury. Twierdził ponadto, że niektórzy członkowie jury byli przedstawicielami instytucji europejskich. Skarżący twierdził, że należy unieważnić konkurencję i otrzymać rekompensatę. W dniu 27 października 1998 r. Rzecznik Praw Obywatelskich poinformował skarżącego, że jego skarga jest niedopuszczalna, ponieważ nie podjęto odpowiednich wcześniejszych działań administracyjnych. Ponadto wyjaśnił, że nie może rozpatrzyć skargi, ponieważ służby DG XV Komisji prowadziły dochodzenie w sprawie jego skargi w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego z dnia 8 lipca 1998 r.

4. W dniu 7 grudnia 1998 r. Komisja potwierdziła otrzymanie skargi skarżącego z dnia 8 lipca 1998 r. i poinformowała go, że jego skarga została zarejestrowana przez Sekretariat Generalny pod numerem referencyjnym 98/5025. Komisja wszczęła postępowanie w sprawie uchybienia

zobowiązaniom państwa członkowskiego w odniesieniu do zarzutów skarżącego. W dniu 4 listopada 1999 r. instytucja skierowała do władz belgijskich wezwanie do usunięcia uchybienia na podstawie dawnego art. 226 Traktatu WE, obecnie art. 258 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Wezwanie do usunięcia uchybienia dotyczyło zarzucanego naruszenia art. 13 ust. 6 dyrektywy [2], a mianowicie zniesienia anonimowości uczestniczących kandydatów w drugim etapie konkursu. W dniu 4 lutego 2000 r., w następstwie pisemnego pytania parlamentarnego dotyczącego niezależności i bezstronności członków jury w stosunku do kandydatów, Komisja skierowała do władz belgijskich kolejny wniosek o udzielenie dodatkowych informacji.

5. W dniu 12 kwietnia 2000 r. skarżący złożył drugą skargę do Rzecznika Praw Obywatelskich (505/2000/(OV)SM). Podniósł, że (i) nie otrzymał od Komisji żadnych informacji dotyczących wyniku skargi w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego z dnia 8 lipca 1998 r.; (II) Komisja nie odpowiedziała na cztery z jego pism; oraz (iii) Komisja i Region Stołeczny Brukseli naruszyły dyrektywę i ogólne zasady konkurencji pod dwoma względami. Po pierwsze, członkowie jury nie byli niezależni i bezstronni, a po drugie, decyzja o udzieleniu zamówienia nie została mu przekazana w ciągu 15 dni od decyzji Jury. W dniu 18 maja 2000 r. Rzecznik Praw Obywatelskich wszczął dochodzenie w sprawie dwóch pierwszych zarzutów. Rzecznik Praw Obywatelskich poinformował ponadto skarżącego, że ponieważ przedmiot trzeciego zarzutu był przedmiotem dochodzenia przez belgijską Conseil d'Etat, nie ma on uprawnień do jego rozpatrzenia ze względu na fakt, że dawny art. 195 Traktatu WE, obecnie art. 228 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, stanowi, że Rzecznik Praw Obywatelskich prowadzi dochodzenia „z wyjątkiem przypadków, gdy domniemane fakty są lub były przedmiotem postępowania sądowego”. W dniu 30 sierpnia 2001 r. Rzecznik Praw Obywatelskich zamknął dochodzenie i poinformował skarżącego o swojej decyzji, że Komisja nie popełniła niewłaściwego administrowania w odniesieniu do zarzutów pierwszego i drugiego skarżącego.

6. Pismem z dnia 26 stycznia 2001 r. Komisja poinformowała skarżącego, że w dniu 21 grudnia 2000 r. podjęto decyzję o skierowaniu uzasadnionej opinii do władz belgijskich, ponieważ uznała, że art. 13 ust. 6 dyrektywy został naruszony. W szczególności Komisja wskazała, że instytucja zamawiająca naruszyła obowiązek zapewnienia anonimowości projektów. Ponadto jury nie oparło swojej decyzji wyłącznie na kryteriach określonych w ogłoszeniu (oraz dokumentach konkursowych) oraz na wskazanym współczynniku korygującym. Ponadto nie wywiązano się z obowiązku zapewnienia niezależności jury. W odniesieniu do tego ostatniego aspektu Komisja zwróciła uwagę na istnienie bezpośrednich powiązań gospodarczych między przewodniczącym jury a drugim laureatem, a także między innym członkiem jury i laureatem nagrody. Uzasadniona opinia Komisji została przesłana władzom belgijskim w dniu 9 lutego 2001 r.

7. Pismem z dnia 12 kwietnia 2001 r. władze belgijskie poinformowały służby Komisji o zobowiązaniach podjętych w odpowiedzi na uzasadnioną opinię Komisji z dnia 9 lutego 2001 r. W dniu 14 czerwca 2001 r. Komisja zwróciła się o wyjaśnienia. Pismem z dnia 24 września 2001 r. władze belgijskie udzieliły odpowiedzi, wyjaśniając dalej swoje zobowiązania. W dniu 12 października 2001 r. odbyło się spotkanie służb Komisji z przedstawicielami Regionu Stołecznego Brukseli. W dniu 6 listopada 2001 r. władze belgijskie skierowały do Komisji

kolejne pismo dotyczące działań następnych w związku z uzasadnioną opinią.

8. Pismem z dnia 6 listopada 2001 r. DG MARKT poinformowała skarżącego, że podczas dyskusji przeprowadzonych w dniu 12 października 2001 r. przedstawiciele Regionu Stołecznego Brukseli wyraźnie przyznali, że obawy Komisji wyrażone w uzasadnionej opinii z dnia 9 lutego 2001 r. są uzasadnione. W piśmie tym poinformowano również skarżącego, że „*przedstawiciele władz belgijskich wskazali również, że w następstwie uzasadnionej opinii Komisji, odpowiedzialni ministrowie postanowili ostatecznie rozwiązać przedmiotową umowę i nie wydawać już żadnych zamówień na usługi w ramach tej umowy*” [3]. DG MARKT wyjaśniła, że w związku z tym nie uważa za właściwe skierowania sprawy do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich i w związku z tym proponuje Komisji zamknięcie sprawy. W następstwie tego pisma poprzedzającego zamknięcie postępowania z dnia 6 listopada 2001 r. Komisja zamknęła postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w dniu 24 kwietnia 2002 r.

9. W dniu 30 października 2002 r. skarżący zwrócił się do Komisji, twierdząc, że władze belgijskie nie przestrzegały zobowiązań podjętych w 2001 r. Wskazał, że w dniu 22 marca 2001 r. pomiędzy Regionem Stołecznym Brukseli a laureatem nagrody zawarto piąte addendum do przedmiotowej umowy, obejmujące kwotę ok. 6 mln BEF. To uzupełnienie dotyczyło prac remontowych w Parc Léopold, który znajduje się w europejskiej dzielnicy Brukseli. Skarżący wskazał, że miejsce budowy w Parc Léopold zostało otoczone panelami z nazwiskiem laureata.

10. Pismem z dnia 21 listopada 2002 r. Komisja odpowiedziała skarżącemu. Komisja stwierdziła, że „*w piśmie z dnia 12 kwietnia 2001 r. została poinformowana o zamiarze władz belgijskich, aby zakończyć przedmiotową umowę*” [4]. Ponadto, w odpowiedzi na wniosek służb Komisji o udzielenie wyjaśnień, władze belgijskie w piśmie z dnia 24 września 2001 r. *wyjaśniły skutecznie, że właściwi ministrowie zobowiązali się do zaprzestania wydawania nowych zamówień na usługi w ramach przedmiotowej umowy* [5]. Komisja stwierdziła, że w świetle tych okoliczności władze belgijskie skutecznie zastosowały się do uzasadnionej opinii, nawet jeśli początkowo się z nią nie zgodziły. Wskazała ponadto, że panele przedstawiające nazwisko laureata na miejscu budowy nie dowiodły, że władze belgijskie wydały nowe zamówienia na usługi po formalnym zobowiązaniu się do powstrzymania się od tego w pismach z dnia 12 kwietnia i 24 września 2001 r. Komisja zakończyła swoje pismo, stwierdzając, że władze belgijskie poinformowały ją, że misja powierzona laureatowi zostanie uznana za całkowicie zakończona i zamknięta po tym, jak ten ostatni pomógł Regionowi Stołecznemu Brukseli w przyjęciu prac remontowych Parc Léopold. W związku z tym, zdaniem Komisji, podpisanie aneksu nr 5 do umowy nie było sprzeczne ze zobowiązaniami podjętymi przez władze belgijskie.

11. Cztery lata później, w dniu 4 grudnia 2006 r., skarżący złożył do Komisji nową skargę, twierdząc, że władze belgijskie nie przestrzegały zobowiązań podjętych w 2001 r. W szczególności zarzucił on właściwym ministrom, że nie zastosowały się do uzasadnionej opinii Komisji z dnia 9 lutego 2001 r., ponieważ zamiast przerwać rozpatrywaną umowę, faktycznie zwiększyły jej wartość o 226 779,41 EUR, a mianowicie z 491 689,63 EUR do 718 469,05 EUR (w wyniku uzupełnienia nr 1–6), co stanowi 45 % wzrost wartości zamówienia. Skarżący

twierdził ponadto, że władze belgijskie naruszyły art. 7 ust. 1 dyrektywy [6] , udzielając zamówienia, które przekroczyło wartość progową 200 000 EUR, gdy miały one powstrzymać się od wydawania nowych zamówień związanych z zamówieniem. Skarżący zwrócił się zatem do Komisji o ponowne otwarcie jego wcześniejszej skargi w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego 98/5025 i o wniesienie sprawy do Trybunału Sprawiedliwości. W dniu 27 grudnia 2006 r. Komisja potwierdziła otrzymanie niniejszego pisma.

12. W dniu 19 stycznia 2007 r. służby Komisji wezwały skarżącego do uzyskania dodatkowych informacji. Pismami z dnia 8 i 15 lutego 2007 r. skarżący przedstawił Komisji dalsze szczegóły. W piśmie z dnia 15 lutego 2007 r. stwierdził on również, że nie jest w stanie uznać, iż Komisja, w związku z rozmowami z władzami belgijskimi, może zaakceptować, że nowe zamówienia na roboty budowlane, stanowiące 45 % wartości początkowej zamówienia, powinny zostać wydane w związku z tą samą umową.

13. Pismem z dnia 20 kwietnia 2007 r. skarżący zwrócił się do Komisji o oficjalne zarejestrowanie jego skargi i udzielenie odpowiedzi na jego korespondencję. W dniu 12 czerwca 2007 r. Sekretariat Generalny Komisji poinformował skarżącego, że jego skarga w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego została zarejestrowana pod numerem referencyjnym 2007/4421 i że zostanie poinformowany o wynikach dochodzenia, które zostanie przeprowadzone przez służby Komisji.

14. Pismem z dnia 26 stycznia 2008 r. skarżący zwrócił się do Komisji o poinformowanie go o aktualnej sytuacji w jego sprawie.

15. W dniu 23 lutego 2008 r. skarżący złożył niniejszą skargę (603/2008/OV) do Rzecznika Praw Obywatelskich.

16. Pismem z dnia 3 marca 2008 r. DG MARKT poinformowała skarżącego, że w dniu 18 lutego 2008 r. przesłała władzom belgijskim pismo poprzedzające art. 226. W dniu 28 marca 2008 r. władze belgijskie odpowiedziały, twierdząc, że nie naruszyły zobowiązań podjętych w 2001 r.

17. Pismem z dnia 27 marca 2008 r., którego kopia została również przekazana Rzecznikowi Praw Obywatelskich, skarżący zwrócił się do Komisji o zrekompensowanie mu szkody, którą uważał za poniesioną. Komisja nie udzieliła odpowiedzi. W związku z tym w dniu 23 maja 2008 r. skarżący zwrócił się do Rzecznika Praw Obywatelskich, powtarzając swój wniosek o odszkodowanie. Pismem z dnia 23 maja 2008 r. Komisja odpowiedziała na pismo skarżącego z dnia 27 marca 2008 r., odrzucając jego wniosek o odszkodowanie.

18. W dniu 26 czerwca 2008 r. DG MARKT skierowała do skarżącego pismo poprzedzające zamknięcie sprawy. Poinformował on skarżącego, że zgodnie z preambułą do addendum nr 6 jego celem było bardziej szczegółowe określenie misji architekta (tj. laureata) lub rozszerzenie jej w określonych granicach. Władze belgijskie wskazały, że aneks nie przedłużył spornej umowy, co byłoby sprzeczne ze zobowiązaniami, które podjęły, lecz raczej określił sposób uregulowania praw i obowiązków stron w związku z rozwiązaniem umowy. DG MARKT podniosła, że aneks nr 6 nie wprowadził istotnych zmian w przedmiotowej umowie i wskazała,

że przedłużenie prac dotyczących etapu nr 8, który dotyczył Parc Léopold, pozostaje w zakresie addendów nr 1–5, które zostały sporządzone przed zobowiązaniami podjętymi przez władze belgijskie w 2001 r. Wskazała ponadto, że całkowita wartość zamówienia, a mianowicie 869 347,58 EUR, nie przekroczyła maksymalnej kwoty 870 612,17 EUR, co stanowi warunek, do którego władze belgijskie zobowiązały się w 2001 r. DG MARKT wskazała również, że zgodnie z jej informacjami, po zawarciu zobowiązań podjętych w 2001 r., władze belgijskie nie udzieliły żadnego zamówienia publicznego na usługi o szacunkowej wartości, która przekroczyła próg, o którym mowa w dyrektywie. Komisja zwróciła ponadto uwagę skarżącego na fakt, że przedmiotowa umowa wydaje się być zakończona. Na podstawie powyższego DG MARKT stwierdziła, że informacje, którymi dysponuje, nie są wystarczające, aby uzasadnić wszczęcie postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, i że w związku z tym proponuje Komisji zamknięcie postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, chyba że skarżący przedłoży nowe informacje w terminie czterech tygodni.

19. W dniu 20 lipca 2008 r. skarżący odpowiedział pismem, twierdząc, że Komisja nie podjęła szybkich działań w celu skorygowania naruszeń dyrektywy. W dniu 13 sierpnia 2008 r. DG MARKT odpowiedziała, że istnieją dwa powody zamknięcia skargi w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego nr 98/5025. Po pierwsze, władze belgijskie uznały naruszenia, a po drugie, postanowiły rozwiązać przedmiotową umowę. Wskazała ponadto, że dowiedziała się o sformułowaniu addendum nr 6 jedynie poprzez nową skargę skarżącego, która została złożona w dniu 4 grudnia 2006 r. Stwierdziła, że przeanalizowała to uzupełnienie i stwierdziła, że nie ma elementów uzasadniających wszczęcie postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego. DG MARKT postanowiła zatem zaproponować zamknięcie sprawy.

20. W dniu 18 września 2008 r. Komisja zamknęła postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego.

PRZEDMIOT DOCHODZENIA

21. W dniu 23 lutego 2008 r. skarżący złożył skargę do Rzecznika Praw Obywatelskich. Złożył następujące zarzuty.

- Komisja nie zażądała od władz belgijskich ścisłego i natychmiastowego wdrożenia uzasadnionej opinii z dnia 9 lutego 2001 r. W tym względzie skarżący wskazał, że aneks nr 6, obejmujący kwotę 202 709,40 EUR, został zakończony w grudniu 2002 r., a w dniu 15 października 2003 r. prace nadal trwają w Parc Léopold.
- Komisja błędnie przyznała, że władze belgijskie przyznały laureatowi dodatkowe opłaty w wysokości 226 779,41 EUR.
- Komisja błędnie uznała, że władze belgijskie przyznały zwycięskiemu laureatowi dodatkowy etap nr 8 (przedmiot addendum nr 6) dla Parc Leopold, bez wszczynania żadnego postępowania.
- Komisja błędnie uznała, że ściganie państwa belgijskiego nie było konieczne przed Trybunałem Sprawiedliwości.

- Komisja zatwierdziła nieregularną konkurencję i dofinansowała ją, pokrywając 50 % kosztów. Naruszono obowiązek zapewnienia anonimowości projektów.
- Komisja jest sędzią i stroną w tej sprawie i w związku z tym nie może rzetelnie bronić skarżącego.
- Komisja nie wznowiła międzynarodowego konkursu architektonicznego.

22. W skardze z dnia 23 lutego 2008 r. skarżący twierdził również, że Komisja powinna mu zapłacić odszkodowanie, ale wskazał, że nie skontaktował się jeszcze z Komisją w tym zakresie.

23. W piśmie z dnia 19 marca 2008 r. otwierającym niniejsze dochodzenie Rzecznik podsumował powyższe zarzuty skarżącego w jednym z następujących zarzutów, w odniesieniu do których zwrócił się do Komisji o przedstawienie opinii: „*Komisja nie dopilnowała, aby władze belgijskie ściśle przestrzegały swojego zobowiązania do zastosowania się do uzasadnionej opinii z dnia 9 lutego 2001 r. i do ostatecznego rozwiązania spornej umowy*”.

24. Rzecznik Praw Obywatelskich poinformował skarżącego, że jego wniosek o odszkodowanie jest niedopuszczalny, ponieważ nie podjął on wcześniejszych działań administracyjnych wobec Komisji w odniesieniu do tego aspektu sprawy. W dniu 23 maja 2008 r. skarżący poinformował Rzecznika Praw Obywatelskich, że w piśmie z dnia 27 marca 2008 r. złożył do Komisji wniosek o odszkodowanie, ale pismo to pozostało bez odpowiedzi. W związku z tym Rzecznik podjął decyzję o włączeniu tego twierdzenia do swojego dochodzenia i w dniu 18 czerwca 2008 r. zwrócił się do Komisji z prośbą o przedstawienie opinii w sprawie wniosku skarżącego, *zgodnie z którym „Komisja powinna wypłacić odszkodowanie za poniesioną przez niego szkodę w wysokości 295 654 EUR”*.

DOCHODZENIE

25. Skarga została przekazana Komisji do zaopiniowania. W dniach 20 lipca i 1 września 2008 r. skarżący przesłał dalszą korespondencję zarówno do Komisji, jak i do Rzecznika Praw Obywatelskich. Rzecznik odpowiedział skarżącemu w dniu 11 września 2008 r.

26. Komisja przesłała swoją opinię w dniu 25 września 2008 r. Opinia została przekazana skarżącemu, który przesłał swoje uwagi w dniach 28 listopada i 9 grudnia 2008 r.

27. W dniach 18 czerwca i 6 lipca 2009 r. służby Rzecznika Praw Obywatelskich przeprowadziły kontrolę odnośnych akt w DG MARKT. W dniu 20 lipca 2009 r. Rzecznik Praw Obywatelskich przesłał kopię sprawozdania z kontroli Komisji i skarżącemu. W dniu 6 sierpnia 2009 r. skarżący przesłał swoje uwagi dotyczące sprawozdania z kontroli.

28. W dniach 28 września, 13, 16 i 21 października 2009 r. odbyły się rozmowy telefoniczne między służbami Rzecznika Praw Obywatelskich a skarżącym. W dniach 7 i 13 października 2009 r. skarżący przesłał do Rzecznika dalszą korespondencję. W dniu 14 października 2009 r. skarżący skierował również pismo do Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć

Finansowych (OLAF), stwierdzając, że nie otrzymał od Rzecznika Praw Obywatelskich uzasadnionej odpowiedzi na skargę, którą złożył w 1998 r. W dniu 12 listopada 2009 r. Rzecznik odpowiedział na pisma skarżącego z dnia 7 i 13 października 2009 r. W piśmie tym odniósł się również do pisma skarżącego z dnia 14 października 2009 r. skierowanego do OLAF-u, w związku z czym przesłał również kopię swojej odpowiedzi do OLAF-u.

29. W dniu 19 listopada 2009 r. skarżący odpowiedział na pismo Rzecznika z dnia 12 listopada 2009 r. Skarżący załączył do swojego pisma z sześciostronicowym streszczeniem okoliczności faktycznych, w których przedstawił okoliczności sprawy z 1998 r. do 2001 r. W dniu 21 listopada 2009 r. skarżący przesłał Rzecznikowi kopię pisma z tego samego dnia, które wysłał do OLAF. W dniu 10 grudnia 2009 r. Rzecznik odpowiedział na pismo skarżącego z dnia 19 listopada 2009 r. W dniu 11 grudnia 2009 r. skarżący przesłał kolejne pismo do Rzecznika Praw Obywatelskich, na które ten ostatni odpowiedział w dniu 21 grudnia 2009 r.

ANALIZA I WNIOSKI RZECZNIKA PRAW OBYWATELSKICH

A. Uwagi wstępne

30. W piśmie z dnia 19 marca 2008 r. otwierającym dochodzenie Rzecznik zauważył, że pkt 8 *komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego i Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich w sprawie stosunków ze skarżącym w odniesieniu do naruszeń prawa wspólnotowego* [7] (zwanego dalej „komunikatem”) stanowi, że Komisja zbada skargę w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w celu podjęcia decyzji w terminie nie dłuższym niż rok „*od daty zarejestrowania skargi przez Sekretariat Generalny*”. Wskazał, że skarga skarżącego w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego została zarejestrowana w czerwcu 2007 r., a zatem termin ten nie upłynął w marcu 2008 r., kiedy skarżący złożył do niego skargę. Rzecznik wskazał jednak, że dniem, w którym skarżący faktycznie złożył skargę o naruszenie, był dzień 4 grudnia 2006 r. Data ta została również wymieniona w piśmie Komisji z dnia 12 czerwca 2007 r., w którym informowano skarżącego, że jego skarga została zarejestrowana. W swoim piśmie Rzecznik Praw Obywatelskich zwrócił uwagę Komisji na pkt 4 komunikatu, który stanowi, że potwierdzenie odbioru wydaje się w ciągu 15 dni od otrzymania i że rejestracja skargi zostanie potwierdzona w terminie jednego miesiąca od pierwszego potwierdzenia.

31. W swojej opinii Komisja przeprosiła skarżącego za nieuzasadnioną zwłokę w zarejestrowaniu jego skargi w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w niniejszej sprawie. Skarżący nie wypowiedział się na ten temat w swoich uwagach.

32. Biorąc pod uwagę, że Komisja przyznała nieuzasadnione opóźnienie w rejestracji skargi skarżącego i przeprosiła za to opóźnienie, Rzecznik uważa, że dalsze dochodzenia nie są konieczne w odniesieniu do tego aspektu sprawy.

33. Rzecznik zauważa, że fakty stanowiące podstawę niniejszej skargi sięgają 1997 r., kiedy to rozpoczęto konkurs architektoniczny. W latach 1998 i 2000 skarżący złożył do Rzecznika dwie skargi dotyczące pierwszej skargi o naruszenie, nr 98/5025, która została wniesiona do Komisji w dniu 8 lipca 1998 r. Skarżący złożył niniejszą skargę do Rzecznika Praw Obywatelskich po wniesieniu drugiej skargi do Komisji w dniu 4 grudnia 2006 r. Drugi zarzut naruszenia dotyczył zarzucanego Komisji nieprzestrzegania przez władze belgijskie zobowiązań podjętych w 2001 r. w następstwie uzasadnionej opinii wydanej przez Komisję w związku z pierwszym zarzutem naruszenia. W związku z tym zarzut ten jest przedmiotem niniejszego dochodzenia. WE wrześniu i październiku 2009 r., w trakcie rozmów telefonicznych ze służbami Rzecznika, skarżący stwierdził, że Rzecznik powinien zbadać całą sprawę, w tym kwestie, które podniósł w swojej pierwszej skardze o naruszenie. W związku z tym skarżący w swoich uwagach odniósł się również do swojej korespondencji z Komisją poczynawszy od 1998 r. W dniu 13 października 2009 r. skarżący przesłał kolejne pismo do Rzecznika Praw Obywatelskich, w którym podsumował treść korespondencji wymienianej między nim a Komisją w latach 2000 i 2001. Skarżący odniósł się również do zarzutów przedstawionych przez niego w dwóch wcześniejszych skargach, nr 1021/1998/OV i 505/2000/(OV)SM, i stwierdził, że jego niniejsza skarga dotyczy tego samego sporu. W dniu 19 listopada 2009 r. skarżący przesłał kolejne pismo do Rzecznika Praw Obywatelskich, zawierające 6-stronicowe podsumowanie faktów. Ponownie odniósł się do kwestii poruszonych w skargach 1021/98/OV i 505/2000/(OV)SM oraz do faktów, które powstały w latach 1998–2001. Stwierdził on, że na podstawie tych elementów nie może zaakceptować tego, że Komisja działała zgodnie z zasadami dobrej administracji. W odpowiedzi na uwagi skarżącego Rzecznik zwraca uwagę, że niniejsze dochodzenie koncentruje się na twierdzeniu, że *„Komisja nie dopilnowała, aby władze belgijskie ściśle przestrzegały swojego zobowiązania do zastosowania się do uzasadnionej opinii z dnia 9 lutego 2001 r. i do ostatecznego rozwiązania spornej umowy”*. Aby rozpatrzyć ten zarzut, Rzecznik musi oczywiście zbadać, w jaki sposób władze belgijskie zareagowały na uzasadnioną opinię Komisji z dnia 9 lutego 2001 r. oraz w jaki sposób Komisja zareagowała na działania podjęte przez władze belgijskie w następstwie uzasadnionej opinii. Analiza ta nie wymaga jednak od Rzecznika ponownego zbadania sposobu, w jaki Komisja rozpatrzyła pierwszą skargę w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, nr 98/5025, ani oceny treści korespondencji skarżącego z Komisją poczynawszy od 1998 r.

34. W swoich uwagach skarżący podkreślił, że rzeczywisty problem w niniejszej sprawie dotyczył faktu, że Komisja sfinansowała 50 % kosztów konkursu architektonicznego naruszającego prawo wspólnotowe. Było to jedno z zarzutów przedstawionych przez skarżącego w skardze skierowanej do Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 23 lutego 2008 r. W swoich uwagach dotyczących sprawozdania z kontroli skarżący powtórzył, że jego skarga dotyczyła nie tylko zarzutu wskazanego przez Rzecznika Praw Obywatelskich, ale także pkt 5–7 skargi z dnia 23 lutego 2008 r., a mianowicie jego zarzutów, że (i) Komisja zatwierdziła i współfinansowała rzekomo nieregularną konkurencję, (ii) Komisja była sędzią i stroną w tej sprawie i w związku z tym nie mogła rzetelnie bronić skarżącego, oraz (iii) Komisja nie wznowiła konkurencji. Po wszczęciu niniejszego dochodzenia Rzecznik podsumował skargi skarżącego w jednym z zarzutów i zwrócił się do Komisji o przedstawienie uwag. Skarżący nie sprzeciwił się wówczas podejściu Rzecznika Praw Obywatelskich. Ponadto, jeśli chodzi o współfinansowanie przez Komisję odnośnego konkursu, Rzecznik zauważa, że już w 1997 r. wiadomo było, że UE

pokrywa połowę kosztów tego konkursu, ponieważ informacje te zostały zawarte w dokumentach dotyczących konkursu. W szczególności w przedmowie do ogólnych zasad konkursu, napisanym przez pana Liikanena, który był wówczas komisarzem europejskim, wspomniano, że konkurs był „financé à concurrence de 50 % par les Institutions européennes au même titre que par la Région de Bruxelles-Capitale”. Rzecznik zauważa jednak, że skarżący nie przedstawił żadnych zarzutów dotyczących tego faktu ani w skardze nr 1021/1998/OV z dnia 21 września 1998 r., ani w skardze nr 505/2000/(OV)SM z dnia 12 kwietnia 2000 r. Kwestia ta została podniesiona po raz pierwszy w niniejszym zażaleniu, które zostało złożone w dniu 23 lutego 2008 r. Do tej daty upłynęło jednak ponad dwa lata, odkąd skarżący dowiedział się o fakcie, na którym opierał się jego zarzut. W związku z tym kwestia ta nie mogła w żadnym razie zostać uwzględniona w niniejszym dochodzeniu, ponieważ art. 2 ust. 4 statutu Rzecznika Praw Obywatelskich stanowi, że „zażalenie składa się w terminie dwóch lat od dnia, w którym fakty, na których się ona opiera, zostały przekazane osobie składającej skargę”.

35. W dniu 9 grudnia 2008 r. skarżący przesłał Rzecznikowi Praw Obywatelskich kopię pisma skierowanego do SCAB z dnia 22 czerwca 2000 r. od pana B., urzędnika Sekretariatu Generalnego Rady Unii Europejskiej i członka jury. W piśmie tym pan B. potwierdził, że nie został zmanipulowany i że działał całkowicie bezstronnie w swojej roli członka jury. Skarżący uznał, że ocena pana B. jest nie do przyjęcia. Rzecznik Praw Obywatelskich pragnie podkreślić, że niniejsze dochodzenie dotyczy Komisji, a nie Rady. Jeżeli skarżący chce wnieść zarzuty przeciwko Radzie, może złożyć nową skargę, po podjęciu odpowiednich wcześniejszych kroków wobec tej instytucji.

36. W swoich uwagach dotyczących sprawozdania z kontroli skarżący zakwestionował fakt, że Komisja nie załączyła do sprawozdania z kontroli swojej korespondencji z komisarzami Liikanenem i Montim z czerwca i lipca 1998 r., co jego zdaniem było niezbędne do pełnego zrozumienia niniejszej sprawy. Rzecznik pragnie zauważyć, że argument skarżącego wydaje się być oparty na nieporozumieniu, a mianowicie, że uważa, że sprawozdanie z kontroli zostało sporządzone przez służby Komisji, a nie przez Rzecznika Praw Obywatelskich.

37. W swoich uwagach skarżący zarzucił, że sama Komisja naruszyła prawo UE w niniejszej sprawie, biorąc pod uwagę, że instytucją zamawiającą była Region Stołeczny Brukseli / Unia Europejska. W swojej opinii w sprawie skargi Komisja wskazała jednak, że instytucją zamawiającą jest Region Stołeczny Brukseli. Rzecznik zauważa, że Komisja wyjaśniła to skarżącemu w piśmie, które wysłała w dniu 24 listopada 1998 r. W piśmie tym Komisja odniosła się do wcześniejszych pism komisarza Liikanena skierowanych do skarżącego, zgodnie z którymi rola Komisji, Rady i Parlamentu w tym konkursie ograniczała się do udziału w jego finansowaniu i działania w ramach jury. Rzecznik zauważa, że ogólne zasady dotyczące konkursu („*règlement du concours*”) są nieco niejednoznaczne w tej kwestii. Na przykład, chociaż pkt 2.1.1 ogólnych zasad sugeruje, że dany konkurs miał zostać przeprowadzony przez Region Stołeczny Brukseli, wskazuje on również, że w tym celu Region Stołeczny Brukseli i UE wyznaczyły SCAB na konsultanta. W pkt 2.1.3 wspomniano nawet, że zarówno Region Stołeczny Brukseli, jak i UE miały być „*pouvoir adjudicateur*”. [8] Nie ma jednak wątpliwości, że sporne zamówienie zostało udzielone przez Region Stołeczny Brukseli, a nie przez UE. Rzecznik Praw Obywatelskich uważa, że brzmienie przywołanych powyżej zasad ogólnych

odzwierciedla fakt, że UE, poprzez swoich przedstawicieli w jury, faktycznie uczestniczyła w decyzji o tym, który architekt ma wygrać sporne zamówienie. Jednak, jak już wspomniano, UE nie była stroną umowy, która została przyznana zwycięskiemu laureatowi. Należy również zauważyć, że nieprawidłowości, które doprowadziły Komisję do stwierdzenia naruszenia prawa Unii, dotyczyły członków jury, którzy nie byli przedstawicielami instytucji Unii. W związku z powyższym nic nie wskazuje na to, że sama Komisja naruszyła przepisy UE dotyczące zamówień publicznych w niniejszej sprawie.

B. Zarzucany brak zapewnienia przez Komisję ścisłego przestrzegania przez władze belgijskie ich zobowiązania do zastosowania się do uzasadnionej opinii z dnia 9 lutego 2001 r.

Argumenty przedstawione Rzecznikowi Praw Obywatelskich

38. W swojej skardze skarżący twierdził, że Komisja nie dopilnowała, aby władze belgijskie ściśle przestrzegały swojego zobowiązania do zastosowania się do uzasadnionej opinii z dnia 9 lutego 2001 r. i do ostatecznego rozwiązania przedmiotowej umowy.

39. W swojej opinii Komisja stwierdziła, że jej służby zbadały nową skargę skarżącego w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego i zweryfikowały pewne kwestie z władzami belgijskimi, ale to dochodzenie nie dało podstaw do stwierdzenia, że władze belgijskie nie wywiązały się ze swoich zobowiązań.

40. Komisja wskazała, że pierwszy zarzut naruszenia, nr 98/5025, został zamknięty, ponieważ władze belgijskie uznały naruszenia dyrektywy i podjęły pewne zobowiązania. Wskazała ona, że dokładna treść zobowiązań władz belgijskich została określona w pismach z dnia 24 września i 6 listopada 2001 r. Komisja stwierdziła, że w pismach tych władze belgijskie „przrzekły, że umowa sporna zostanie rozwiązana i że w ramach tego zamówienia nie zostaną udzielone żadne dalsze zamówienia na usługi. W pismach tych władze belgijskie wyjaśniły również służbom Komisji, że dopiero po tym, jak architekt wspomógł region stołeczny Brukseli w odbiorze robót w Parc Léopold, umowa sporna zostanie ostatecznie rozwiązana”. Komisja wskazała ponadto, że oprócz tego władze belgijskie wspomniały również o maksymalnej kwocie, która miała zostać wydana w ramach zamówienia, tj. 35120401 BEF (870 612,17 EUR) oraz że nie zostaną udzielone żadne nowe zamówienia o wartości przekraczającej tę wartość.

41. Później okazało się jednak, że po zamknięciu przez Komisję pierwotnego postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego zawarto pewne addendum, a mianowicie addendum nr 6 do umowy. Komisja wskazała, że zgodnie z preambułą niniejszego aneksu jej celem było określenie zakresu zadań architekta w związku z remontem Parc Léopold, który był już w toku. Zdaniem Komisji w addendum określono niektóre zadania architekta bardziej szczegółowo lub rozszerzono je w określonych już przewidzianych granicach. Komisja stwierdziła, że zdaniem władz belgijskich aneks ten nie był przedłużeniem umowy, co stanowiłoby naruszenie ich zobowiązań, lecz raczej uregulowaniem praw i

obowiązków stron w związku z rozwiązaniem umowy.

42. Komisja twierdziła ponadto, że informacje otrzymane od skarżącego i od władz belgijskich wykazały, że całkowita kwota wydana w ramach umowy, a mianowicie 35069349 BEF lub 869 347,58 EUR, była niższa od maksymalnej kwoty wskazanej w zobowiązaniach podjętych przez władze belgijskie w 2001 r. Wskazała ponadto, że władze belgijskie podkreśliły, że kwota ta jest również znacznie niższa od kwoty 100 mln BEF, którą Region Stołeczny Brukseli pierwotnie zamierzał przeznaczyć na konkurs architektoniczny.

43. Komisja podkreśliła, że władze belgijskie wyjaśniły, że umowa zostanie ostatecznie rozwiązana dopiero po tym, jak architekt wspomógł region stołeczny Brukseli w odbiorze robót w Parc Léopold. Podniosła ona, że wyjaśnienia dotyczące zadań architekta, które zostały przewidziane w addendum nr 6, nie zmieniły w istotny sposób umowy, oraz że rozszerzenie zadań na etapie nr 8 w odniesieniu do Parc Léopold pozostawało w zakresie tego, co zostało już zawarte w aneksach do umowy nr 1 i 5, które poprzedzały zobowiązania podjęte przez władze belgijskie.

44. Komisja stwierdziła, że nie może zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, zgodnie z którym władze belgijskie nie wywiązały się ze swoich zobowiązań z 2001 r. W związku z tym Komisja nie była w stanie wskazać powodów podjęcia dalszych działań. W tym względzie Komisja wskazała ponadto, że posiada uprawnienia dyskrecyjne co do możliwości wszczęcia postępowania na podstawie dawnego art. 226 Traktatu WE, obecnie art. 258 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

45. W swoich uwagach skarżący podkreślił, że odnośna konkurencja narusza dyrektywę, a zatem jest niezgodna z prawem. Dodał, że jeśli Rzecznik Praw Obywatelskich nie poprze jego stanowiska, zwróci się do OLAF-u o arbitraż.

46. W dniach 18 czerwca i 6 lipca 2009 r. przedstawiciele Rzecznika Praw Obywatelskich przeprowadzili kontrolę akt DG MARKT dotyczących skarg w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego nr 98/5025 i 2007/4421. Wśród skontrolowanych dokumentów znalazły się: uzasadniona opinia Komisji z dnia 9 lutego 2001 r., pisma władz belgijskich do Komisji z dnia 12 kwietnia, 24 września i 6 listopada 2001 r., załączniki do umowy nr 4, 5 i 6, pismo Komisji z dnia 18 lutego 2008 r. skierowane do władz belgijskich oraz odpowiedź władz belgijskich z dnia 28 marca 2008 r.

Ocena Rzecznika Praw Obywatelskich

47. Rzecznik Praw Obywatelskich zwrócił się do Komisji o przedstawienie opinii w sprawie zarzutu, że nie zapewniła ona ścisłego przestrzegania przez władze belgijskie swojego zobowiązania do zastosowania się do uzasadnionej opinii instytucji z dnia 9 lutego 2001 r. oraz do ostatecznego rozwiązania przedmiotowej umowy.

48. W swojej opinii Komisja opisała zobowiązania, które otrzymała od władz belgijskich. Zdaniem Rzecznika opis ten można streścić w następujący sposób. Komisja wskazała, że

władze belgijskie obiecały, że (i) przedmiotowa umowa zostanie ostatecznie rozwiązana, (ii) rozwiązanie nastąpi dopiero po tym, jak architekt (zwycięzca laureat) udzielił pomocy Regionowi Stołecznemu Brukseli w odbiorze robót w Parc Léopold, (iii) dalsze zamówienia na usługi nie zostaną udzielone w ramach zamówienia oraz (iv) żadne nowe zamówienie nie zostanie udzielone powyżej maksymalnej wartości przedmiotowego zamówienia, która wyniosła 870 612,17 EUR (35120401 BEF). Opinia Komisji pozostawia pewne wątpliwości co do związku między zobowiązaniami (iii) i (iv) podanymi przez władze belgijskie. Rzecznik rozumie jednak, że Komisja sugeruje, że władze belgijskie obiecały, że nie będą zwracać się do laureata o świadczenie jakichkolwiek dodatkowych usług, „*które nie były związane z etapami już zamówionymi*” (sformułowanie użyte w piśmie z dnia 26 czerwca 2008 r.) oraz że w przypadku gdy wymagane były dodatkowe usługi związane z już zamówionymi fazami, dodatkowe wynagrodzenie za te usługi nie przekroczyłoby progu 870 612,17 EUR (35120401 BEF).

49. Po zapoznaniu się z dokumentami znajdującymi się w aktach Komisji Rzecznik stwierdza, że zobowiązania podjęte przez władze belgijskie rzeczywiście można racjonalnie interpretować w powyższy sposób.

50. Przed zajęciem się zarzutem przedstawionym w pkt 47 Rzecznik uważa za stosowne wskazać, że sposób, w jaki Komisja przedstawiła skarżącym zobowiązania władz belgijskich w 2001 i 2002 r., wydaje się różnić od opisu przedstawionego w toku niniejszego dochodzenia. W piśmie z dnia 6 listopada 2001 r. Komisja poinformowała skarżącego, że władze belgijskie „*decydowały się ostatecznie rozwiązać przedmiotową umowę i nie wydawać już żadnych zamówień na usługi w ramach tej umowy*”. W piśmie z dnia 21 listopada 2002 r. Komisja poinformowała skarżącego o „*intencji władz belgijskich, aby zakończyć przedmiotową umowę*” oraz o fakcie, że „*właściwi ministrowie zobowiązali się do zaprzestania wydawania nowych zamówień na usługi w ramach przedmiotowej umowy*”. Rzecznik zauważa jednak, że kwestia ta nie wchodzi w zakres niniejszego dochodzenia i w związku z tym nie musi być rozpatrywana w niniejszej sprawie.

51. Pozostaje ustalić, czy Komisja dopilnowała, by władze belgijskie przestrzegały zobowiązań opisanych w opinii Komisji, a tym samym zastosowały się do uzasadnionej opinii. W szczególności Rzecznik Praw Obywatelskich musi sprawdzić, czy Komisja słusznie przyjęła pogląd, że wniosek addendum nr 6 był zgodny z tymi zobowiązaniami.

52. Rzecznik stwierdził, że wyniki kontroli akt Komisji potwierdzają stanowisko Komisji.

53. Podczas kontroli przedstawiciele Rzecznika Praw Obywatelskich zbadali ze szczególną uwagą treść addendum nr 6. Na podstawie tej kontroli okazało się, że aneks nie wprowadził zmian sprzecznych ze zobowiązaniami określonymi w pkt 48. Wydaje się raczej, że dalsze zamówienie na usługi zawarte w addendum nr 6 i) dotyczyło trwających prac remontowych Parc Léopold, a zatem dotyczyło faz, które zostały wcześniej zamówione, oraz (ii) maksymalnej wartości zamówienia, czyli 870 612,17 EUR, nie została przekroczona.

54. Rzecznik zauważa, że w swojej opinii i w piśmie do skarżącego z dnia 26 czerwca 2008 r. Komisja twierdziła również, że addendum nr 6 nie wprowadziło żadnych „istotnych” zmian w

przedmiotowej umowie. Jednakże, jak wspomniano powyżej, wyjaśnienia Komisji dotyczące zobowiązań podjętych przez władze belgijskie nie odnosiły się do żadnego zobowiązania do niewprowadzania „istotnych” zmian w umowie. W związku z tym Rzecznikowi Praw Obywatelskich trudno jest zrozumieć, dlaczego Komisja odniosła się jednak do tego pojęcia „istotnych” zmian. Zdaniem Rzecznika Praw Obywatelskich w tym kontekście Komisja mogła chcieć przekazać, że dodatkowe zamówienia złożone przez władze belgijskie, w granicach podjętych przez nie zobowiązań, w żadnym wypadku nie stanowiły istotnej zmiany w porównaniu z umową, jaka obowiązywała w momencie zawierania tych zobowiązań.

55. W związku z powyższym nie stwierdzono przypadków niewłaściwego administrowania w odniesieniu do badanego tutaj zarzutu.

56. Warto dodać, że skarżący wydaje się kwestionować, czy Komisja rozsądnie zamknęła skargę o naruszenie w dniu 24 kwietnia 2002 r. na podstawie zobowiązań opisanych w jej opinii w niniejszej sprawie. Pytanie to dotyczy uprawnień dyskrejonalnych, które Komisja może wykonywać, gdy stwierdzi, że doszło do naruszenia prawa Unii. W każdym razie należy zauważyć, że kwestia ta nie jest objęta niniejszym dochodzeniem.

C. Wniosek o odszkodowanie

Argumenty przedstawione Rzecznikowi Praw Obywatelskich

57. Skarżący twierdził, że Komisja powinna mu zrekompensować szkody poniesione w związku z tą sprawą. Według skarżącego jego odszkodowanie wyniosło 295 654 EUR.

58. W swojej opinii Komisja odniosła się do swojego pisma z dnia 23 maja 2008 r. skierowanego do skarżącego w sprawie jego roszczenia o odszkodowanie. W piśmie tym, powołując się na orzecznictwo Sądu Pierwszej Instancji Unii Europejskiej, Komisja wyjaśniła, że jej decyzja o niewszczęciu postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego na podstawie dawnego art. 226 traktatu WE, obecnie art. 258 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, nie może prowadzić do powstania odpowiedzialności pozaumownej Unii.

59. W swoich uwagach skarżący stwierdził, że pracował i uczestniczył w tym konkursie na próżno oraz że doznał szczególnych uprzedzeń. W związku z tym podtrzymał on swój wniosek o odszkodowanie.

Ocena Rzecznika Praw Obywatelskich

60. Rzecznik zauważa przede wszystkim, że na podstawie właściwego orzecznictwa sądów Unii argumentacja Komisji dotycząca odpowiedzialności pozaumownej jest słuszna. Rzecznik jest również zdania, że skarżący w każdym razie nie uzasadnił swojego wniosku o odszkodowanie przeciwko Komisji. W szczególności skarżący nie wyjaśnił, w jaki sposób w wyniku działania Komisji mógł ponieść szkodę i w jaki sposób taka szkoda mogła doprowadzić do roszczenia o

odszkodowanie w wysokości 295 654 EUR.

D. Konkluzje

Na podstawie dochodzenia w sprawie tej skargi Rzecznik zamyka ją z następującym wnioskiem:

Komisja nie popełniła żadnego niewłaściwego administrowania.

Skarżący i Komisja zostaną poinformowani o tej decyzji.

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

Sporządzono w Strasburgu dnia 15 lutego 2010 r.

[1] Dyrektywa Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnosząca się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi, Dz.U. L 209, s. 1.

[2] *" W skład jury wchodzi wyłącznie osoby fizyczne niezależne od uczestników konkursu. W przypadku gdy od uczestników konkursu wymagane są określone kwalifikacje zawodowe, co najmniej jedna trzecia jego członków musi posiadać te same lub równoważne kwalifikacje.*

Jury jest niezależne w swoich decyzjach lub opiniach. Są one osiągnięte na podstawie projektów przedłożonych anonimowo i wyłącznie na podstawie kryteriów wskazanych w ogłoszeniu w rozumieniu art. 15 ust. 3 "

[3] W oryginale francuskim: *„ Les représentants des autorités belges ont également indiqué que les ministres compétents avaient décidé, suite à l'avis motivé de la Commission, de mettre définitivement fin au contrat litigieux et de ne plus donner aucun ordre de service dans le cadre de ce contrat ”.*

[4] W oryginale francuskim: *„ ... La Commission a été informée de l'intention des autorités belges de mettre fin au contrat litigieux par lettre du 12 avril 2001 ”.*

[5] W oryginale francuskim: *„ ... Que les dites autorités ont effectivement précisé que les ministres compétents s'étaient engagés à ne pas donner de nouveaux ordres de services dans le cadre du contrat litigieux ”.*

[6] *„ niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do zamówień publicznych na usługi, których szacunkowa wartość, bez VAT, jest nie mniejsza niż 200000 ECU ”.*

[7] Com (2002) 141 wersja ostateczna, Dz.U. 2002 C 242, str. 5.

[8] Punkt 2.1.1 ogólnych zasad konkursu: „ *Pouvoir organisateur*”

AFIN d'organiser le Concours d'architecture qu'elle met sur pied, la Région de Bruxelles-Capitale et l'Union européenne ont désigné pour advisor la Société Centrale d'Architecture de Belgique....
”.

Punkt 2.1.3: „ *Typ de concours* ”

... Le présent règlement fait foi entre le pouvoir adjudicateur (Région de Bruxelles-Capitale et Union européenne) et les concurrents ” (podkreślenie dodane).